

Σ ΙΤΑΡ, έγω μιά ευχάριστη είδηση να σου αναγγείλω.

Η νεαρή δασκάλα μόλις είχε γυρίσει απ' το σχολείο. Τραγουδούσε γλυκά με την όμορφη φωνή της μέσα στην μικρή κάρναρη που θρισκόταν κοντά στην είσοδο. Το τραγούδι ήταν γι' αυτήν μιά παλιά συνήθεια που της είχε μείνει από τον καιρό που ήταν μαθήτρια στο δημοτικό σχολείο. Κάθε βράδυ, μόλις δρασκέλιζε το κατάφλι του σπιτιού της, πετούσε τη σάκκα της ψηλά την ξανάπαινε στόν αέρα κι' έπιετα άρχιζε τ'ο τραγούδι.

Από τότε είχαν περάσει δεκαπέντε χρόνια κ' η Σιτάρ είχε γίνει τώρα η ίδια δασκάλα στο δημοτικό σχολείο. Όπως κάθε σπίτι, έτσι και το δικό τους, είχε δεχτεί σκληρά γυπτήματα, στο διάστημα των χρόνων αυτών από τον πόλεμο. Ο πατέρας της, ένας φημισμένος δικηγόρος, είχε σκοτωθ' τον πρώτο χρόνο του πολέμου κι' ο μεγαλύτερος αδελφός της σκοτώθηκε έπειτα από δυό χρόνια στόν Καυκάσο. Ο μικρότερος πάλι αδελφός της, μη μπορώντας να βρη δουλειά στην πατρίδα του, είχε φύγει γιά την Αίγυπτο, πριν από χρόνια κι' εκεί εργαζόταν ως υπάλληλος στόν έμπορικό οίκο κάποιου φίλου τ'ο πατέρα του.

Όσο γιά τ'ο Σιτάρ, π'ο είχε μεγαλώσει με χίλια γάδια, είχε γίνει δασκάλα στο δημοτικό σχολείο, όπως είπαμε. Γιά να μπορη να βοηθήη την άρρωστη μητέρα της, υπόφερε από τ'ο πρωί ως τ'ο βράδυ τις διαβολίες και τις πονηρίες πεινήτα τρελλοκρίτων.

Όλ' αυτά θέβαια είχαν αφήσει τα σημάδια τους στην ψυχή της. Οστόσο διατηρούσε πάντα την παιδιατική ευσμία της και, κάθε φορά που γύριζε στο σπίτι της, ξανάρχιζε τ'ο τραγούδι.

Η μητέρα της άγαπούσε τ'ο φωνή της και τ'ο άκουγε κάθε φορά με μιά γλυκεία βλψη. Αυτή η φωνή τ'ο ξανάφερνε γιά μερικές στιγμές στις ώμορφες μέρες τ'ο παρελθόντος.

Έπειδι δυσκολεύονταν ν' ανεβήναι και ν' κατεβήναι τις σκάλες, περιμενε πάντα την Σιτάρ στην κάρναρη της. Μά εκείνο τ'ο βράδυ, είχε κάποια σπουδαία είδηση να της αναγγείλη. Γι' αυτό κατέβηκε την σκάλα και άνοιξε τ'ο πόρτα της μικρής κάρναρης, όπου η κόρη της συνήιζε ν' αλλάζει ρούχα τραγουδώντας.

— Σιτάρ, έγω μιά ευχάριστη είδηση να σου αναγγείλω.

Η ηλικιωμένη γυναίκα δέν μπήροσε ν' άποτελειώσει τ'ο λόγο της. Αυτό π'ο είχε δει, τ'ον έμ'οδίζε ν' άσθονάσε, έστω και μιά λέξη.

Η Σιτάρ ήταν μουσικημένη από τ'ο κεφάλι ως τ'ο πόδια, σάν να είχε κάνει μιά θουτιά στή θάλασσα. Τά μαύρα της μαλλιά ήταν κολλημένα στό πρόσωπό της και στό λαμό της, όπως και τ' άνδραφρα ρούχα ήταν κολλημένα στό σώμα της. Μά η νέα, μ'ο θρισκόνας σ' αυτό καμιά άφορμη γιά να γάση τ'ο κέφι της, τραγουδούσε, ενώ έβγαζε απ' τ'ο ντουλάπι πλυμένα άσπέρρουχα.

Μονομιάς έπαιπε τ'ο τραγούδι της, καθώς είδε τ'ο μητέρα της και τ'ο ρώτησε:

— Μιά είδηση, μαμά ; Ποιά είν' αυτή η είδηση ;

Μά η ηλικιωμένη κυρία είχε ξεγάσει αυτό π'ο ήθελε να πη και τραύλισε τρωμαγμένα μπρος στό χάλι της κόρης της:

— Σιτάρ, τί είν' αυτά ; Τι σου ανέθη, παιδί μου.

— Δέν είνε τίποτε, μαμά. Μ'ο έπισσε έξω η βροχή. Μά λέγε γρήγορα, μαμά. Τί έχεις να μ'ο αναγγείλης ;

Μέ τ'ο τρωμαγμένα χέρια της, η μητέρα της προσπαθούσε ν'α βοηθήη, άνακατεύοντας τ'ο άσπέρρουχα.

— Γρήγορα ! Γρήγορα ! της έλεγε. Ό ! Τρελλό παιδί... Μα π'ο άρρωστήης...

— Η Σιτάρ έσκασε στά γέλια κι' άπάντησε:

— Μην άνησυχεις, μαμά. Υπόθεσε π'ος έκανα ένα μπάνιο.

Μά θέλοντας τ'ο άγωνία της φτωχής γυναίκας, ρίχτηκε στή άγκαλιά της, τ'ο φίλησε και στά δυό μάγουλα κι' έπρόσθεσε:

— Ηούγασε, ηούγασε, μαμά... Δέν είνε τίποτε... Έ' αλλάξω άμέσως. Μά π'ες μου τ'ο ευχάριστη είδηση.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ Ρ. ΝΟΥΡΙ ΓΚΟΥΝΤΕΚΙΝ

Η ΜΠΟΡΑ

τ'ο δώ...

— Μά π'ος έβινες έτσι ; Π'ος βράηκες, κόρη μου ; τ'ο ξανάρωτησε η μητέρα της.

— Άκου, μαμά. Είχα θυάλει τ'ο μικρά περίπατο. Ο καιρός ήταν θαυμάσιος και χωρίς να τ'ο καταλάβουμε, προχωρήσαμε πολλό, μαζεύοντας λουλούδια στόν έξοχικό δρόμο. Έξαφνα τότε, καθώς σήκωσα σέ μια στιγμή τ'ο κεφάλι μου, είδα θωραία σ'ο νερνα να προχωρών γρήγορα π'ρος τ'ο μέρος μας. Θέλησα τότε να μαζέψω τ'ο παιδιά, μά, από τ'ο μιά στιγμή στην άλλη, η μπόρα έξόπισσε.

— Τά μικρά, τρωμαγμένα, άρχισαν να κλαίνε και ν' ξεφώνιζον...

— Εύτυχώς, ύπήρχε κεί κοντά, σέ δυό θημάτων άπόστασι από μ'ος ένα έξοχικό καφενείο, από τ'ο όποιο δέν έμμενε π'ο μ'ο μόνο η στέγη. Τά π'ο μεγάλα από τ'ο παιδιά έτρεξαν άμέσως και κατέφυγαν εκεί, ενώ, έγω παίρνοντας τ'ο μικρά στήν άγκαλιά μου, έτρεχα και τ'ο ασφάλισα στό σίγουρο αυτό μέρος και κατόπιν ξαναγύριζα γιά να πάρω και τ'ο άλλα. Αυτό τ'ο παιγνίδι διασκεδάσε τ'ο παιδιά. Γελούσαν κι' έφώναζαν τρελλά. Στό τ'ολος κατέφυγα κι' έγώ στό καφενείο, μούσκεμα π'οιά. Τά τρελίσματα μ'ο είχαν κόψει τ'ο ανάσα. Μά έξαφνα, εκείνη τ'ο στιγμή άντελήφθην ότι δυό από τ'οις π'ο μικρούς μου μαητάς έλειπαν. Νόμισα π'ος θάχανα τ'ο λογικά μου κι' ώρμησα έξω σάν τρελλή. Έτρεχα π'ρος δ'ες τις μεριές κ'οι και απ' τ'ο μπόρα, φωνάζοντας: «Κεϊλ... Χαλάλ !...»

— Είνε δυό δίδυμα πέντε χρόνων που είχαν τ'ο μητέρα τους άρρωστη στό νοσοκομείο. Μένουν με μιά θεία τους, μά έπειδι εκείνη εργαζέται όλη τ'ο ημέρα, τ'ο έμπιστεύεται στό σχολείο.

— Άγαπώ π'ο πολύ αυτά τ'ο δυό δίδυμα απ' όλους τ'οις άλλους μαητάς μου, γι'ατι δέν έχουν κανένα στόν κόσμο. Τά φρονιζέω όχι σάν δασκάλα, μά σάν μητέρα, σάν μιά κυλή μαμά... Άφοι λοιπόν έτρεξα έδω κι' εκεί έπι δέκα λεπτά, αναζητώντας τα, τ'ο ανακόλυπα τέλος. Είχαν χωθή σέ μιά τρύπα, στήν άκρη τ'ο δρόμου. Άπ' τ'ο φόβο τους, δέν τολμούσαν ούτε να κλαίνου κι' έτρεξαν στριμωγμένα τ'ο ένα πλάι στό άλλο. Τ'ο άρπαξα στήν άγκαλιά μου και τ'ο μετέφερα στό καταφύγιό μας. Ήσαν μουσικίδι τ'ο φτωγά. Φοβόμουν μην άρρωστήσουν και πεθάνου... Δέν μπορούσα να τ'ο αφήσω έτσι... Μά τί να τ'οις έκανα ; Χωρίς να διατάσω καθόλου, έβγαλα γρήγορα τ'ο παλτό μου και τ'ο έσκισα στά δυό. Τύλιξα τ'ο Κεϊλ με τ'ο ένα και τ'ο Χαλάλ με τ'ο άλλο. Έν τ'ο μεταξύ, η βροχή είχε λιγοστεύει και πήραμε τ'ο δρόμο γιά να γυρισουμε πίσω. Άξιζε να μέ δ'ες, μαμά... Είχα τ'ο κεφάλι μου ξεσκεπαστό κι' έτοεχα με τ'ο μουσικημένη μπλούζα μου πίσω απ' τ'οις υαητήριές μου. "Όσοι μ'ο έβλεπαν γελούσαν μαζί μου. Ένας νεαρός κύριος άρχισε να γελάει περιπακτικά.

— Κύριε, τ'οις είπα τότε, αυτά τ'ο παιδιά είν' άδελφια μας. Άν είσαι άνδρας θά μέ βοηθούδες άντι να γελάς...

— Ο νέος αυτός δέν ήταν καθόλου κακός. Έτρεψε π'οθυμα κοντά μου και μ'ο είπε:

— Πέστε μου, τί θέλετε να κάνω και θά τ'ο κάνω ευνορίστος.

— Νά, τ'οις είπα. Κρατήστε αυτό τ'ο μικρό.

— Και τ'ο έδωσα τ'ο ένα, απ' τ'ο δίδυμα π'ο κοιτούσα στήν άγκαλιά μου. Έξ άλλου, δέν άπείαυα π'οιά παρά δυό θήματα απ' τ'ο άνολετο.

***

Τ'ο η άλλη μέρα, η Σιτάρ εύπνισσε άσωοστη. Τά υατία της ήταν κ'οκκινια και δέν μπορούσε να μιλήη. Ο θήγας δέν τ'ο άφηνε ούτε στιγμή. Κατά τ'ο θ'ορά, ο περ'ετής της δυνάμωσε κι' άρ-

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Εκτός των άλλων της εκλεκτών εκδόσεων η διεύθυνσις τ'ο «Μπουκέτου» άπεσάσει να προσφέρη σ'οις άναγνώστας της—δωρεάν σ'οις σ'οις—και τ'ο περίσημον άριστόγυμνα τ'ο Πολ. Φεβρά. Ο Καπετάν Φάντομα, τόμον 400 σελίδων!—

«Ο Καπετάν Φάντομα» θ'ο δ'οι έξ 640 σελίδων!—

διανέμεται μόνον εις τ'ο γραφεία μας, με 4 δελτία τ'ο «Μπουκέτου» και 20 δραχμάς.

Όσοι εκ των έπαρχιών επιθυμούν να άποκτήσουν τ'ο άριστόγυμνα αυτό, π'οις να μ'ος άποστείλουν 4 έπίσης δελτία και 20 δραχμάς, και τ'ο βιβλίον θά τ'οις ταχυδρομηθή άμέσως εις τ'ο διεύθυνσιόν των.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΆΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ό ήθοποιός του κινηματογράφου Ουάλλας Μπήτρου απέκλυσε μερικές άγνωστες λεπτομέρειες από τη ζωή του ένδοξου φίλου του Τσάρλυ Τσάπλιν, του περιφήμου Σαρλώ.

— 'Ο Τσάπλιν, είπε ό Μπήτρου σ' ένα δημοσιεύραφο, έχει πάντα πλάϊ στο κρεβάτι του ένα εντικταφόν (ένα μηχανάκι δηλαδή φωνοληψίας). Την νύχτα λοιπόν κάθε φορά που ξυπνάει, έχοντας μία καινούργια έμπνευση στο μυαλό του, σπεύδει νά τήν... έμπνευθή ό στο μηχανάκι του και ξυνακοιμάται ήσυχος...

»Τό πρωί ό γραμματέας του παίρνει τό εντικταφόν τό θάξει σέ λειτουργία κι' έτσι άκούει τίς έμπνεύσεις τό κυρίου του και τίς γράφει. Συχνά όμως κι' ό Σαρλώ ο ίδιος δέν ξέρει τί ήθελε νά πη μέ τά λόγια που υπαγόρευσε στό εντικταφόν του τή νύχτα. Ξεχνά τήν έννοιά τους και... θλασταιμέι τό δυστυχισμένο μηχανάκι, τό όποιο δέν εϋθύνεται, φυσικά...»

Κάθε τόσο άκούμε και ξυνακούμε ό-τι ή μεγαλύτερη θεντέτα τής θόνης ή Γκρέτα Γκάρμπο πρόκειται νά παντρευτή ή παντρεύτη κιόλας. 'Ετσι άνηγγέλθησαν διαδυσχερικά οι γάμοι τής μέ τόν Τζών Τζιλμπέρ, όν Τζώρτζ Μπρέντ, και τόν περίφημο σκηνοθέτη Ροϋμπεν Μαμουλιάν... Μά δέν συνείδη τίποτε απ' δ' αυτά...

Τελευταία λοιπόν, ή Γκάρμπο, ένιελώς άγνωστή μέ τή μαύρη περούκα τής, μέ τά πράσινα γυαλιά τής και μέ τό καπέλλο τής κατεβασμένο ως τά μάτια, πήγε σ' ένα διάσημο άστρολόγο γιά νά τής πη τό μέλλον τής.

Κι' ό άστρολόγος, ό όποιος πληρώθηκε ήγειμονικά, τής έβγαλε τό οροσκοπίο τής.

Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτό, ή «θεία» Γκρέτα εύρίσκειτά υπό τήν έπίδρασι του 'Αρεως και του 'Ερμού κι' έχει χαρακτηρισά που παρουσιάζει τεραστία ένεργητικότητα. Εινε επίσης ομοκίνδυνη κι' έχει άπέραντη φιλοδοξία.

'Επίσης ό άστρολόγος τής συνέστησε και τά έξής: Νά μίν άνέβη ποτέ σέ άεροπλάνο, γιατί θά κινδυνεύη θανάσιμως, νά φοβάται τ' ατοκίνητο και γενικάως δλα τά μεταφορικά μέσα που έχουν μοτέρ, καθώς και κάθε είδους όπλο.

Τέλος τής έπροφήτεψε — και αυτό εινε τό σπουδαιότερο — ότι θά παντρευή λίαν προσεχώς. Μά ό γάμος τής θά εινε άτυχος, γιατί, λόγω τής μεγάλης τής άγάπης προς τή μοναξιά, δέν θά μπορή νά ζή συνεχώς μαζί μέ άλλο πλάσμα.

Μά — θά ρωτήσετε — ποιά εινε τό όνομα του εϋτυχούς συζύγου τής ;

Δυστυχώς δέν θά Ικανοποιήσουμε τήν περιέργειά σας αυτή, γιατί τά άστρα δέν ειλπαν τίποτε σχετικώς.

Στις 23 'Ιανουαρίου 1931, πέθανε στήν Χάγη τής 'Ολλανδίας ή μεγαλύτερη χορεύτρια του κόσμου, ή «θεία» Παύλοθα. Και όμως όλος ό κόσμος θά μιλήσει νά τήν δη προσεχώς νά χορεύη, από τής θόνης αυτήν τή φορά.

Πώς θά γίνη αυτό ; 'Απλούστατα, ή Παύλοθα είχε κινηματογραφήσει τούς περισσότερους από τούς χορούς τής και τά υπαλλέτα τής, μέ τή βοήθεια και τίς ποδείξεις του Σαρλώ, του Ντουόγκλας Φαίμπαπκας και τής Μαίρης Πίκφορντ που ήταν κ' οι τρεις άφροισωμέ-

χισ νά παραμιλάη.

'Η φτωγή δασκάλα είχε όξεια πνευμονία. Κι' έπειτα από τρεις μέρες πέθανε...

Τήν ίδια μέρα τής κηδείας τής, δημοσιεύθηκε στήν έφημερίδα τής κυβερνήσεως τό διάταγμα τής απολύσεως τής από τή θεία τής, γιατί άδεν είχε σεβασθή τήν άξιοπρέπεια του έπαγγέλματος και διότι, κατά τήν διάσκεψιν ένός μαθητικού περιπάτου είχαν έπιτρέψει νά τήν συνοδεύη ένας άγνωστος νέος, μετά του όποιοι έχαριζντίζετο.

νοι τής φιλοι.

'Ολες λοιπόν αυτές ή ταινίες τών χορών τής Παύλοθας θά παρεντεθούν σέ μία μεγάλη ταινία που «γυρίζεται» αυτές τίς ήμέρες μέ τόν τίτλο «Παύλοθα, ό 'Αθάνατος Κύνκος». Τά χράματα που θά εισπραχθούν από τό φιλμ αυτό, θά διατεθούν γιά νά πληρωθή ό περίφημος Σουηδός γλύπτης Κάρλς Μίλλε, στόν όποιον έχει άνατεθή ή άνέγερσις ένός μεγαλοπρεπούς μνημείου τής Παύλοθας από άττικό μάρμαρο και όρείχαλκο, τό όποιο θά στηθή στό Ρετζέντ Πάρκ του Λονδίνου.

'Η ταινία «Παύλοθα, ό 'Αθάνατος Κύνκος» θά προβληθή συγχρόνως τό ίδιο φαινόμενός, σέ έξη πρωτεύουσες τής Εϋρώπης: Στό Λονδίνο, στο Παρίσι, στο Βερολίνο, στή Στοκχόλμη, στή Χάγη και στις Βρυξέλλες.

'Ο περίφημος 'Αμερικανός έπιχειρηματίας του κινηματογράφου, Σάμουελ Γκόλντγουίν, προσέλαβε, τελευταία, ένα νεαρό 'Αγγλο ήθοποιό, τόν Δαβίδ Νίβερ, γιά νά παίξη ρολο πρωταγωνιστού στό νέο φιλμ «Σπλέντορ».

Τό σενάριο του φιλμ αυτού έχει μία λεπτομέρεια πολύ άπλη φαινομενικάς: ό πρωταγωνιστής πρέπει σέ κάποια στιγμή ν' άνάψη ένα σιγαρέττο μέ τήν φυσικότητα πραγματικού τζέντλεμαν.

Λοιπόν, όταν ήρθε ή στιγμή νά γυριστή ή σκηνή αυτή — ή όποια έχει μεγάλη σημασία γιά τό έργο, ό Δαβίδ Νίβερ πήρε ένα σιγαρέττο κι' ένα κουτί σπύρα και προχώρησε κρατώντας τα και τά δύο μ' ένα τρόπο πολύ άδέξιο.

'Ο σκηνοθέτης τότε τόν παρακάλεσε νά τα κρατήσει όπως τά κρατάει όλος ό κόσμος. Μά ό Νίβερ τόν άπάντησε ότι, έπειδή δέν κάπνιζε, δέν ήξερε νά τα κρατήσει καλά, και ν' άνάψη μέ φυσικότητα.

Χρησίστηκε λοιπόν ένα κουτί σιγαρέττα, ένα κουτί σπύρα και μισή όρα γιά νά μάθη ό Νίβερ τήν πολύπλοκη τέχνη, ν' άνάψη τό σιγαρέττο του μέ φυσικότητα κι' όχι σαν παιδί δώδεκα χρόνων που πρωτοκαπνίζει...

Αυτό όμως τό μάθημα στοίχισε χίλια δολλλάρια, γιατί τόσα χρήματα άξίζει, ή ταινία που γυριζόταν έν τώ μεταξύ και που πήγε χαμένη...

Χίλια δολλλάρια, δηλαδή έκαστον πέντε περίπου χιλιάδες δραχμές !

'Η Πόλα Νέγκρι, ό περίφημος κινηματογραφικός άσθηρ του παρελθόντος, ξαναγινε πάλι τής μόδας μέ τή νέα τή ταινία «Μαζούρκα», τήν όποια «νύρισε» στήν Γερμανία μαζί μέ τό Βίλλυ Φόρστ.

'Οπως λένε όμως ή κακές νλώσες, ή άναλαμπή αυτή θά εινε ή τελευταία, γιατί ή διάσημη θεντέτα δέν έχει πια τήν τέχνη που «...»

'Η περίφημη θεντέτα του άμερικανικού κινηματογράφου Ζάν Μουίνο έφτασε προ ήμερών στο Παρίσι και κατέλαψε τίς παρισινές μέ τίς χαριτωμένες παιδικίστικες τουαλέτες τής που τήν κάνουν νά φαίνεται σαν μαθητριάδα 14 — 15 νοώνων.

Τήν πρώτη μέρα τής αφίξεως τής, καθώς εύγριζε χαζεύοντας στούς δρόμους τών Παρισίων, τήν έπιασε έξαφνα μία δυνατή μόρα που τήν άνάγκασε νά καταφύγη σ' ένα λαχαρουλαστείο.

'Εκεί, άγωνιστή, άνάμεσα σέ διάφορες μοδιστρούλες κι' έργατριούλες, έφαγε τήν πάστατα και περιέμεινε νά πάη ή θροχή γιά νά φύγη.

'Η χαριτωμένη Γαλλίς Βεντέτα Μαγδαληνή 'Οζερά, ή όποια παίζει τό ρολό τής Κελάδιστρας στά «Μυστήρια τών Παρισίων» εινε ιωνιάδης γραμματισμοσουλκέτις.Πρό ήμερών θύσισε 30.000 φράγκα γιά νά αγοράση ένα σπάνιο γραμματισμοσού του 'Αγίου Μαυρικίου που έλειπε απ' τή συλλογή τής.

